

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **nezl. N. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2016, č. j. MV-122692-5/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2017, č. j. 30 A 215/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora označené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 7. 2016, č. j. OAM-38510-20/DP-2015 (dále také „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Žalobou napadeným rozhodnutím stěžovatelka podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[3] Žalobce podal dne 30. 11. 2015 prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Naposledy měl povolen dlouhodobý pobyt za týmž účelem od 23. 12. 2014 do 22. 12. 2015. Podle „odůvodnění žádosti" ze dne 2. 12. 2015, sepsaného žalobcovou matkou, se situace v domovské zemi žalobce a jeho matky a bratra nezměnila, v podrobnostech žalobcova matka odkázala na odůvodnění předchozí žádosti s tím, že důvody tam uvedené nadále trvají.

[4] V reakci na výzvu k odstranění vad ze dne 25. 1. 2016 žalobcova matka dne 3. 2. 2016 doložila čestné prohlášení, podle nějž nadále trvají překážky pro vycestování, situace se nijak neuklidnila a žalobcova matka se naopak stále více obává o svůj život a život svých dětí. Děti jsou na tom psychicky špatně a žalobce navštěvuje dětského psychiatra. Za daných okolností si žalobcova matka vůbec nedokáže představit návrat na Ukrajinu, přičemž poukázala zejména na zájem nezletilých dětí.

[5] Přílohou čestného prohlášení byly lékařské zprávy ohledně žalobcova stavu a provedených vyšetření (zpráva a doporučení ke vzdělávání dítěte vypracované Speciálně pedagogickým centrem Mariánské Lázně dne 19. 6. 2015; zdravotní záznam neurologické ambulance v Chebu ze dne 1. 2. 2016; lékařská zpráva dětského a dorostového psychiatra ze dne 19. 11. 2014). Žalobcova matka byla dne 27. 4. 2016 vyslechnuta a uvedla, že obě předchozí žádosti o pobytové oprávnění za účelem strpění byly podány z důvodu započaté války na východě Ukrajiny v Doněcku, a tato situace a strach o život žalobcovy matky a žalobce rovněž bránily ve vycestování z ČR. Žalobce má psychické problémy a navštěvuje psychiatra, k čemuž doložila lékařskou zprávu dětského a dorostového psychiatra ze dne 15. 4. 2016 a recept. Přítomný zástupce doplnil, že z lékařské zprávy vyplývá dlouhodobost léčby, přičemž pro úspěšné dokončení je třeba zachovat stabilní školní prostředí nezletilého.

[6] Dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců udělí ministerstvo cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, *kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5*. Podle odst. 6 uvedeného ustanovení je cizinec *povinen na požádání ministerstva prokázat, že překážka vycestování z území trvá; brání-li tomuto prokázání překážka na vůli cizince nezávislá, lze prokázání nahradit čestným prohlášením*.

[7] O naplnění třetí alternativy § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. o stavu důkazní nouze se nedá hovořit. Krajský soud dovodil, že již předložením čestného prohlášení matka žalobce (zákonná zástupkyně) splnila povinnost tvrzení i povinnost důkazní (prokázání trvání překážky vycestování - doklad potvrzující trvající existenci důvodu na vůli nezávislé – lze nahradit čestným prohlášením). Žalobcova matka byla rovněž k důvodům žádosti vyslechnuta. Následně tudíž došlo k přesunu důkazního břemene na stranu správního orgánu, jehož úkolem bylo tvrzení matky o bezpečnostní situaci na Ukrajině vyvrátit. Vzhledem ke shromážděným podkladům, které byly zohledněny ve správním rozhodnutí, však tato jeho snaha nebyla dostatečně přesvědčivá.

[8] Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, který byl správním orgánem rozhodujícím v I. stupni o žádosti žalobce, je zároveň správním orgánem příslušným k rozhodování ve věcech udělení mezinárodní ochrany. Soudu je z úřední činnosti známo, že je hojně rozhodováno o azylových žádostech ukrajinských státních příslušníků, a to na základě objektivních podkladů shromážděných správním orgánem.

[9] Podklady opatřené správním orgánem v nyní souzené věci jsou velmi vágní a o aktuální bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobce a jeho matky ve státě jejich původu nijak objektivně a relevantně neinformovaly. V doporučení a varování Ministerstva zahraničních věcí ČR byli čeští cestovatelé na Ukrajinu při cestě do Dněpropetrovské oblasti toliko vyzváni k obezřetnosti a bylo jim doporučeno, aby se obecně vyhýbali místům s velkou koncentrací osob a demonstracím. Pro obecnost a kusost tohoto doporučení z něj nebylo možno činit jakékoli jednoznačné závěry o reálné možnosti žít ve městě Krivoj Rog bez obav o život. Informace o městě Krivoj Rog a Dněpropetrovské oblasti z otevřené internetové encyklopedie (Wikipedie) jednak neměly pro svoji povšechnost (název a historie města, hospodářství a doprava, národnostní složení obyvatelstva oblasti apod.) jakýkoli právní význam pro projednávanou věc, jednak pocházely ze zdroje, jehož obsah může být editován volně a kýmkoli. „Strojový“ překlad zpráv o dění ve městě Krivoj Rog neuváděl zdroj informací a tento zdroj nebyl zjistitelný ani z URL na spodním okraji listu, proto nebylo možno ověřit věrohodnost tam uváděných skutečností. Zprávy České tiskové kanceláře ze dnů 25. 1. 2015 („Porošenko: Řešením krize na Ukrajině jsou jedině dohody z Minsku“), 2. 10. 2015 („Hollande vidí na Ukrajině pokrok, mír se do konce roku nestihne“) a 5. 9. 2015 („Porošenko: Na Donbasu minulý týden poprvé fungovalo příměří“) soustřeďovaly sdělení mající spíše charakter politických prohlášení. Je proto zřejmé, že podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých správní orgán I. stupně i žalovaná vycházely a s nimiž konfrontovaly tvrzení žalobcovy matky o trvající existenci překážky vycestování, byly zcela nedostačující.

[10] Správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu. Nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Soud k tomuto hodnocení přistoupil zejména proto, že žalobci bylo již v minulosti ohledně žádosti za účelem strpění pobytu na území dvakrát vyhověno. Jestliže tehdy existovala překážka bránící vycestování, měly se nyní správní orgány o to bedlivěji zaměřit na řádné zjištění skutkového stavu tak, aby bylo možno seznat, zda došlo k natolik zásadní změně situace, že tato překážka pominula.

[11] Soud také s ohledem na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že z předložených lékařských zpráv nebylo možno s určitostí potvrdit ani vyvrátit, zda je žalobce schopen vycestovat, resp. jaké by byly důsledky takového vycestování z hlediska jeho zdravotního stavu, neboť o tom se žádná z lékařských zpráv explicitně nezmiňuje. V lékařské zprávě ze dne 15. 4. 2016 byly minimálně důvodné pochybnosti, zda by vytržení žalobce z nynějšího prostředí a přesun na Ukrajinu neznamenaly významné zhoršení jeho obtíží (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42).

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Stěžovatelka brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního řízení namítá odlišnou povahu řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze kterého vyplývá, že „[n]*ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ Řízení v posuzované věci je zahajováno na žádost a je ovládáno zásadou dispoziční.

[14] Podstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhovat k prokázání svých tvrzení důkazy. Bylo tedy na žadateli, aby správnímu orgánu poskytl veškeré relevantní informace. Obdobné závěry vyplývají z rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ve kterém je výslovně uvedeno „[ř]*ízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici*“.

[15] Žalobce, resp. jeho zákonná zástupkyně, zůstala ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině v rovině obecných tvrzení. Při pohovoru navíc uvedla, že ve městě Krivoj Rog je klid a nebojuje se tam. Za této situace nebylo pochybením správních orgánů, jestliže obecně uplatněná tvrzení konfrontovaly s podklady týkajícími se tamní bezpečnostní situace pouze obecného charakteru, reflektujícími zejména změnu v bezpečnostní situaci na Ukrajině oproti období, ve kterém byla podána původní žádost. Důkazní břemeno ve vztahu k údajům uvedeným v žádosti tíží žadatele.

[16] Ve vztahu k lékařským zprávám namítá, že závěry rozsudku ve věci sp. zn. 4 Azs 220/2015 na projednávanou věc nedopadají, protože se týkaly řízení o vyhoštění, tj. správního řízení zahajovaného z úřední povinnosti. Bylo proto povinností žalobcovy matky doložit takovou lékařskou zprávu, ze které by nemožnost žalobce vycestovat byla zřejmá.

[17] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[18] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Poté se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ačkoliv ji stěžovatelka žádným konkrétním způsobem v kasační stížnosti nerozvedla. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je podrobně odůvodněno a ze kterého je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Ostatně stěžovatelka žádné konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti neuvedla, nepřezkoumatelnost fakticky zaměňuje s nesprávným právním posouzením věci, se kterým v kasační stížnosti polemizuje. Nesouhlas se závěry krajského soudu nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje.

[21] Nejvyšší správní soud ověřil, že správní orgány posuzovaly žádost dle § 44a zákona o pobytu cizinců, který v odst. 3 stanoví, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Správní orgány postupovaly dle § 35 odst. 3, který dále odkazuje na důvody uvedené v § 37 téhož zákona. Odstavec 2 písm. b) tohoto ustanovení stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

[22] Tento postup byl vadný, protože správní orgány postupovaly dle obecné právní úpravy, ačkoliv zákon obsahuje úpravu zvláštní, a to v § 36 zákona o pobytu cizinců (prodloužení doby platnosti víza a doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území). Jeho odstavec 3 pak odkazuje na § 38 zákona o pobytu cizinců, který upravuje důvody pro zrušení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Dle tohoto ustanovení ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.

[23] Skutečnost, že krajský soud nesprávný postup mlčky aproboval, nemá sama o sobě za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud porovnal obě právní úpravy a dospěl k závěru, že se v relevantních ohledech neliší. Nedošlo ke zkrácení práv žalobce a v konečném důsledku, jak zákonný postup, tak postup správních orgánu, vede k aplikaci § 33 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které jsou ve věci klíčové.

[24] Pokud jde o věcné posouzení, není Nejvyššímu správnímu soudu úplně zřejmé, proč bylo žalobci původně uděleno vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ozbrojený konflikt je překážkou vycestování ve smyslu § 33 odst. 3 ve spojení s § 179 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona. Uvedené rozhodnutí nicméně není předmětem přezkumu v nyní pojednávané věci.

[25] Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Dle § 46 odst. 2 téhož zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Užije-li se § 56 pro povolení pobytu za účelem strpění, tak se užije i na prodloužení doby pobytu, ačkoliv na něj § 44a odst. 3 výslovně nepamatuje, a to proto, že uvedené ustanovení odkazuje pouze na hmotněprávní úpravu, zatímco § 56 odst. 1 je procesněprávní, a proto jeho aplikace není § 44a zákona o pobytu cizinců mlčky vyloučena (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 62 A 30/2016 - 97).

[26] V § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákonodárce upravil tři důvody pro zamítnutí žádosti cizince. Prvním je skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje uvedené v žádosti žadatele a ten aplikovaly správní orgány v projednávané věci.

[27] Nepodaří-li se ověřit údaje uvedené v žádosti, jde o situaci, kdy nelze přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka, ani o tom, že je nepravdivé (stav *non liquet*). Stav *non liquet* může nastat proto, že žadatel nenavrhl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nebo navrhl důkaz, který je zjevně nezpůsobilý k takovému prokázání, nebo navržený důkaz byl sice proveden, avšak jeho hodnocením nedospěl správní orgán k závěru o pravdivosti či nepravdivosti daného skutkového tvrzení. Od stavu „*non liquet je nutné odlišovat situace, kdy soud hodnocením důkazů dospěl k závěru, že tvrzení účastníka o skutkovém stavu je nepravdivé, nebo je zjištěn jiný skutkový stav než účastníkem tvrzený*“ (Macur, J. *Důkazní břemeno v civilním soudním řízení*. Brno: Masarykova univerzita, 1995, s. 9). S krajským soudem lze souhlasit, že postup správních orgánů, které dospěly k závěru, že tvrzení uvedená v žádosti nejsou pravdivá, tj. v žádosti uplatněná tvrzení vyvracely, aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neodpovídá.

[28] Za nesprávný postup lze označit i připuštění čestného prohlášení namísto předložení konkrétních důkazních prostředků. Zákonodárce v § 33 zákona o pobytu cizinců zakotvil (poněkud nešťastně) dvě vedle sebe stojící překážky na vůli cizince nezávislé. Tyto překážky na vůli nezávislé je nutno striktně oddělovat, přičemž první se týká vycestování [§ 33 odst. 1 písm. a)], druhá prokazování [§ 33 odst. 6]. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že důkazní břemeno prokázat překážku vycestování tíží žadatele. V § 33 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je zakotvena důkazní povinnost cizince v případě, že ministerstvo cizince o prokázání důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona požádá. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že ministerstvo žalobkyni požádalo o prokázání toho, že překážka vycestování z území trvá. Jen ve zcela výjimečných případech může být důkazní povinnost nahrazena předložením čestného prohlášení, a to za předpokladu, že žadateli v prokazování této skutečnosti brání okolnosti na jeho vůli nezávislé. „*Čestné prohlášení je náhradou za důkaz a toliko osvědčuje, nikoli dokazuje určité skutečnosti*“ (Hendrych, D. Čestné prohlášení. In: Hendrych, D. Právnický slovník. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009). Jeho předložení nezpůsobuje přechod důkazního břemene.

[29] Splnit důkazní povinnost formou čestného prohlášení však lze pouze v případě, že žadateli v prokazování důvodů, pro které je nucen setrvat na území ČR brání okolnosti na jeho vůli nezávislé. Jde např. o situace, kdy důkazní prostředky již neexistují (shořel dům s veškerými dokumenty), nebo je žadatel objektivně není schopen předložit (je upoután na lůžko). Za situace, kdy je poněkud nestandardně za překážku na vůli cizince nezávislou označen ozbrojený konflikt (obecně překážka vycestování, tedy důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců), si lze formu čestného prohlášení představit např. v případě, kdy ozbrojený konflikt probíhá v zemi, o které vzhledem k tamní diktatuře nelze objektivně získat žádné bližší informace. Ukrajina nepochybně takovou zemí není a matce nezletilého žalobce (případně jejímu zástupci) nic nebránilo, aby trvání ozbrojeného konfliktu v zemi původu, resp. v místě jejich posledního bydliště, prokázala konkrétními důkazními prostředky.

[30] Správní orgány dospěly ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině k závěru, že tvrzení žalobce, resp. jeho zákonné zástupkyně, nejsou pravdivá, tedy k tomu, že neexistuje překážka nezávislá na vůli žalobce, která mu brání ve vycestování. Jak již bylo uvedeno, stav *non liquet* ve věci nenastal a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neměl být aplikován. Ani pro takovýto závěr ale neměly správní orgány oporu ve spisovém materiálu. V projednávané věci nebylo právě s ohledem na obecná tvrzení žadatelů nutné shromažďovat obdobné množství podkladů, jako je tomu v řízení o mezinárodní ochraně. S krajským soudem lze však souhlasit v tom, že povšechné informace o místě bydliště z otevřené internetové encyklopedie (Wikipedie) či politické proklamace z novinových článků nejsou podklady, o které by správní orgán mohl opřít jakýkoli závěr o bezpečnostní situaci na Ukrajině. V tomto smyslu stěžovatelkou zdůrazněná odlišnost pobytového a azylového řízení nemůže obstát.

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s hodnocením krajského soudu stran lékařských zpráv. V lékařské zprávě ze dne 15. 4. 2016 byly minimálně důvodné pochybnosti, zda by vytržení nezletilého žalobce z nynějšího prostředí a přesun na Ukrajinu neznamenaly významné zhoršení jeho zdravotních obtíží. Předložením těchto zpráv žalobce své důkazní břemeno splnil, a bylo proto povinností správního orgánu tyto zprávy řádně vyhodnotit.

[32] Lékařské zprávy stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotila ani neověřovala. O zdravotním stavu žalobce se zmiňuje až v závěru napadeného rozhodnutí, a to pouze okrajově v tom smyslu, že žalobci nic nebrání, aby pokračoval v léčbě v zemi původu. Nehodnotil je ani správní orgán I. stupně, který pouze konstatoval, že z lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobce nemohl kvůli zdravotnímu stavu vycestovat se svojí matkou.

[33] Stěžovatelka je proto v dalším řízení vázána právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, korigovaným právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu